

**ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΣΥΧΓΡΟΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ**

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ.Ε. ἐπί τῶν αἱρέσεων

1. Αυτό πού ἄλλοτε συνηθιζόταν νά ὑποστηρίζεται ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι καλές καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἴδιος γιά ὅλους, δέν ἔχει σήμερα καμιά σοβαρή βάση. Ὅχι μόνο ὅλες οἱ θρησκείες δέν εἶναι ἴδιες, ὄχι μόνο ὅλες οἱ θρησκείες δέν εἶναι καλές ἀλλά εἶναι βέβαιο πλέον ὅτι ὑπάρχουν σήμερα καί μερικές «θρησκείες» πού εἶναι ἐγκληματικές, γιατί ἔχουν ἐγκληματικά δόγματα καί ἀνατρέπουν τίς καθιερωμένες ἀξίες καί τούς θεσμούς. Ὁ λόγος γιά τίς νεοφανεῖς αἱρέσεις καί τίς παραθρησκευτικές ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἡ δραστηριότητα τῶν ομάδων αὐτῶν στήν ἐποχή μας ἔχει ξεπεράσει τά ὅρια τῆς μετατόπισης ἀπό τή σώζουσα Ἀλήθεια στήν πλάνη, ἀπό τήν Ὄρθή Πίστη στίς «αἱρέσεις ἀπωλείας» (Β' Πέτρ. β' 1) καί ἀποτελεῖ καυτό πρόβλημα, μέ ιδιαίτερα ἐπικίνδυνες κοινωνικές διαστάσεις. Καί τοῦτο διότι, ἡ ἔνταξη σέ πολλές ἀπ' αὐτές τίς ομάδες ἔχει ὡς συνέπεια τήν κατάλυση τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἀπειλεῖ τίς δομές τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας, καταστρέφει τίς ἀνθρώπινες σχέσεις, μέ καταληκτική συνέπεια τήν καταστρατήγηση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου.

2. Οἱ διάφορες νεοφανεῖς αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ομάδες, προκειμένου νά ἐπιτύχουν στίς προσηλυτιστικές προσπάθειές τους μεταχειρίζονται ἀθέμιτες μεθοδεύσεις καί χρησιμοποιοῦν ποικίλα προσωπεῖα, παρουσιαζόμενες ὡς σωματεῖα καί ἰδρύματα θρησκευτικά, φιλοσοφικά ἢ μεταφυσικά, φιλανθρωπικά ἢ οικολογικά, κέντρα ὑγιεινῆς ἐναλλακτικῆς ἰατρικῆς, ὡς ἰνστιτούτα ψυχολογίας ἢ ἀνάπτυξης τοῦ νοῦ, ὡς κινήματα γιά τήν εἰρήνη, τόν πολιτισμό, τόν ἀθλητισμό, τήν ἀποτοξίνωση, τά ἀνθρώπινα δικαιώματα κ.λπ.

3. Πρωταρχικός στόχος τῶν ομάδων αὐτῶν εἶναι νά ἀπομονώσουν τόν ὑποψήφιο ὀπαδό τους ἀπό τήν οἰκογένεια, τό κοινωνικό του περιβάλλον καί τίς παραδοσιακές του συνήθειες, προσφέροντάς του δελεαστικές προτάσεις, ἀφ' ἑνός μὲν, γιά τήν ἐξέλιξή του σέ ιδιαίτερα προσοντούχα προσωπικότητα καί, ἀφ' ἑτέρου, γιά τή συμβολή του στή «σωτηρία» δῆθεν ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Σ' αὐτή τήν πορεία, πού ἀποδεικνύεται πολλές φορές καταστροφική, κατευθύνεται τό θῦμα ἀπό τή «θεϊκή» ἀθθεντία κάποιου γκουρού, «θεϊκοῦ διδασκάλου» ἢ «μεσσία». Αὐτός ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς προσωπικότητας τοῦ ὀπαδοῦ, μηδέ τῆς καθαρᾶ ἰδιωτικῆς καί προσωπικῆς ζωῆς του ἐξαιρουμένης. Ὑπάρχουν φερ' εἰπεῖν

ομάδες πού καθορίζουν ποιός, ποιάν και πότε θά νυμφευθεῖ (Μούν)· ἄλλες πού οἱ ὀπαδοί ἀστυνομεύουν τήν προσωπική ζωή ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου (Σαηεντολογία) κ.λπ. Γενικά οἱ ομάδες αὐτές ἀπαιτοῦν πλήρη ὑποταγή, ἀποκοπή ἀπό τό οικογενειακό περιβάλλον, τίς σπουδές, τό ἐπάγγελμα καί ἀφιέρωση στό «σκοπό», πού ταυτίζεται μέ τή «σωτηρία τοῦ κόσμου». Ἀπαιτοῦν ἀκόμη παραχώρηση τῶν περιουσιακῶν στοιχείων μέχρι καί ἐνυπόγραφη δήλωση παραίτησης ἀπό εὐθύνη τῆς ὀργάνωσης γιά τυχόν αὐτοκτονία του. Μερικές ἐξευτελίζουν τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀτόμου καί τό ἐκβιάζουν μέ ἐξομολογήσεις γραπτές ἢ ὀμαδικά ὄργια ἢ ταπεινωτικές πράξεις (ἀμαρόλι) ἢ ἀποφάσεις αὐτοκτονίας. Δέν λείπουν καί ἐκεῖνες πού φθάνουν μέχρι τήν κατασκοπεῖα, τή λασπολογία καί τήν τρομοκρατία ὀπαδῶν καί ἐπικριτῶν τους.

4. Ὁ κίνδυνος νά πέσει κάποιος στήν παγίδα τῶν ὀμάδων αὐτῶν δέν πρέπει νά συσχετίζεται μέ τήν ἡλικία, τή μόρφωση, τήν εὐφυΐα ἢ τήν κοινωνική θέση του. Ἀκόμη καί ὁ θρησκευόμενος ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει ἐπιφανειακή γνώση τῆς πίστεώς του, κινδυνεύει νά ἐμπλακεῖ σέ τέτοιες ὀμάδες, συγχέοντας καί συμβιβάζοντας τά ἀσυμβίβαστα. Ἡ μοναξιά, ἡ εὐπιστία, ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀπογοήτευση, ἡ μελαγχολία, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τό οικογενειακό περιβάλλον (φοιτητές, στρατευμένοι), ἡ ἀπόλυση ἀπό τήν ἐργασία, οἱ διακοπές, ἡ παραμονή σέ νοσοκομεῖα, ἡ ἀσθένεια, τό πένθος, ἡ ἔλλειψη ἀπασχόλησης κ.ἄ. μποροῦν νά ἀποτελέσουν καταστάσεις «ὑψηλοῦ κινδύνου». Τότε κυρίως μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ ὁ λεγόμενος «βομβαρδισμός ἀγάπης» καί νά ἀναπτυχθοῦν εὐκαιρίες γιά συζήτηση ὑπαρξιακῶν προβλημάτων καί ἄρα νά γίνει ὁ προσηλυτισμός.

Ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Ἀλιάρτου Βοιωτίας (20-26.9.95) παρατηρεῖ γιά τίς παγίδες πού στήνουν οἱ διάφορες ὀμάδες: «Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀλοκληρωτικές ὀμάδες ὑπόσχονται "δύναμη", "γνώση", "ἐπιρροή", "ἐμπειρίες". Τό ἄτομο καθοδηγεῖται νά πιστέψει ὅτι μέσα ἀπό τίς τεχνικές τῆς ὀμάδας θά γίνει ἀνώτερο ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά ἀναπτύξει ὄλες τίς δυνάμεις πού κρύβει μέσα του καί δέν τό γνωρίζει, ὅτι θά φθάσει σ' ἕνα ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ὅτι θά ἐπιβάλλει στους ἄλλους ἀνθρώπους νά τό ὑπολογίζουν καί νά τό φοβοῦνται, ὅτι δέν θά χρειάζεται νά ὑπακούει σέ ὀποιαδήποτε ἀσθεντία (γονεῖς, δασκάλους κ.ο.κ.) ἢ νά συμμορφώνεται μέ ὀποιοσδήποτε ἠθικούς κανόνες· ὅτι δέν θά ἔχει καμμία ἢ κανέναν ἀνάγκη, ὅτι τελικά θά γίνει ὑπεράνθρωπος, "θεός"! Ὅλες οἱ ἐπιθυμίες του θά ἐκπληρώνονται αὐτοστιγμεί. Θά κάνει ὅ,τι θέλει. Ἡ θέλησή του θά εἶναι ὁ μοναδικός νόμος»¹.

5. Ἡ ἴδια Συνδιάσκεψη, μιλώντας γιά τούς τρόπους χειρισμοῦ πού χρησιμοποιοῦν οἱ ὀμάδες αὐτές διαπιστώνει ὅτι:

¹ Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὀρθόδοξη Πίστη, Ἀθήνα, 1995, σελ. 90-91.

«...Οί ψυχοτεχνικές πού χρησιμοποιοῦνται, τσακίζουν κυριολεκτικά τήν προσωπικότητα τῶν ὀπαδῶν, τούς ὁποίους μετατρέπουν σέ πρόθυμους ἄμισθους σκλάβους, ἕνα εἶδος ρομπότ, δημιουργώντας μιὰ ψυχοβιομηχανία μέ τό πρόσχημα τῆς "διεύρυνσης τῆς συνείδησης", πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν προσφορά πανάκριβων σεμιναρίων.

Σ' αὐτά τά σεμινάρια οἱ περισσότερες ἀπό τίς ἐν λόγω ὀμάδες ἀσκοῦν τέτοιο ψυχολογικό βιασμό στά θύματα – μέλη τους, ἰδιαίτερα σ' ἐκεῖνα πού δέν ἔχουν ἀποβάλει τελείως τίς ἠθικές ἀξίες καί ἡ προσωπικότητά τους δέν ἔχει ἀλλοιωθεῖ ὀλοκληρωτικά, ὁ ὁποῖος ξεπερνάει σέ ἀπανθρωπιά καί ἀγριότητα κάθε φαντασία»².

6. Ἀπ' ὅλα αὐτά γίνεται φανερό πόσο ἀρνητικές εἶναι γιά τό ἄτομο καί τό κοινωνικό σύνολο οἱ συνέπειες ἀπό τή δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὀμάδων. Γιά τό λόγο αὐτό, πολλές ἀπό αὐτές ἔχουν χαρακτηριστεῖ ὡς ὀλοκληρωτικές ὀργανώσεις, «καταστροφικές λατρεῖες» ἢ «ἐλευθεριοκτόνες» καί ἔχει ζητηθεῖ ἡ λήψη αὐστηρῶν μέτρων ἐναντίον τους ἀπό διεθνεῖς ὀργανισμούς καί κυβερνήσεις πολλῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Μάλιστα τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο στό Ψήφισμά του γιά τίς σύγχρονες αἰρέσεις, τῆς 29.2.96 (ἑνός ἐκ τῶν τριῶν Ψηφισμάτων του), διαπιστώνει ὅτι: «ὀρισμένες σέκτες, πού δροῦν στό πλαίσιο διασυννοριακοῦ δικτύου ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες καί σέ παραβιάσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου...».

7. Ἀλλά οἱ συνέπειες ἀπό τή δραστηριότητα τῶν ὀμάδων αὐτῶν φθείρουν καί τή ψυχοσωματική υγεία τῶν θυμάτων τους. «Μέ τή δέσμευση σέ μιὰ τέτοια ὀμάδα, ὁ τρόπος σκέψης καί ὁ τρόπος ζωῆς τῆς ὀργάνωσης γίνεται δεύτερη φύση γιά τόν ὀπαδό. Σκέψεις καί θέσεις πού εἶχε κανεῖς στό παρελθόν ἐξαφανίζονται. Στό θῦμα παρατηροῦνται: περιορισμένη χρήση τῆς γλώσσας (γλωσσική πενία) καί στερεότυπες ἀπαντήσεις, παράξενη συμπεριφορά, ἐξασθένηση τῆς προσωπικῆς σκέψης καί κρίσης, ἀδυναμία διατήρησης τῶν πρὶν ἀπό τήν ἔνταξη στήν ὀργάνωση ἀναμνήσεων», συρρίκνωση τῶν διανοητικῶν καί ψυχικῶν δυνατοτήτων, μειωμένη ἀντίδραση σέ ἐξωτερικά ἐρεθίσματα κ.ἄ. αταντοῦν τελικά «πιόνια» στά χέρια τοῦ γκουροῦ ἢ τοῦ μεσσία τῆς ὀργανώσεως, φθάνοντας σ' αὐτό πού ἀποκαλεῖται «ἀναίρεση ὑπαρξης»³.

Πέραν βεβαίως ἀπό τίς ψυχικές βλάβες ὑπάρχουν καί σωματικές, ὅπως ἔρπητες ὄλων τῶν εἰδῶν, χρόνιες κακώσεις, αὐτοκτονίες ἀτομικές καί ὀμαδικές καί φυσικά «τελετουργικές» ἀνθρωποθυσίες κ.λπ.

8. Εἶναι εὐκόλο νά ἀντιληφθεῖ κάποιος τίς ἀρνητικές ἐπιδράσεις πού ἀναπόφευκτα προξενεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων πάνω στόν

² Ἐνθ.ἀν. σ. 85.

³ Διάλογος, τ. 13, σελ. 14

ιερό θεσμό τῆς οικογένειας. Ὁ μακαριστός π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος σημειώνει: «Υπάρχουν ὀργανώσεις, ὅπως ἡ σαηντόλοτζυ, οἱ ὁποῖες, μέ τίς μυστικές τους ὑπηρεσίες καταρτίζουν εἰδικό πρόγραμμα χειρισμοῦ τῆς κάθε περίπτωσης· ὅταν λόγου χάριν οἱ γονεῖς ἐναντιώνονται. Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις ἡ ὀργάνωση ρυθμίζει ἀκόμη καί τίς συναισθηματικές σχέσεις μεταξύ τῶν μελῶν τῆς οικογενείας. Ἐπιδιώκεται ἡ ἐξαπάτηση τῶν γονέων, ὅτι δῆθεν τό θυμά ἀγαπάει τούς γονεῖς καί δέν βάζει τίποτε πάνω ἀπό τήν ἀγάπη. Ἀλλά εἶναι οἱ γονεῖς πού καταστρέφουν αὐτό τό συναίσθημα μέ τήν ἐναντίωσή τους.

Μάλιστα ἡ ὀργάνωση προβαίνει σέ φρικτούς ἐκβιασμούς, ὅτι ἡ σχέση δέν θά ἀποκατασταθῇ ἐάν δέν παύση ἡ ἐναντίωση ἢ ἐάν ἐδῶ δέν σταματήσουν οἱ ἐπαφές τῶν γονέων μέ εἰδικούς συμβουλευτικούς σταθμούς, μέ τήν Ἐκκλησία, μέ Συλλόγους, Πρωτοβουλίες Γονέων κ.ο.κ.»⁴.

Τό τραγικό εἶναι ὅτι συνήθως εἶναι ἀργά ὅταν διαπιστωθεῖ ὁ κίνδυνος ἀπό τήν ὑπαρξη τοῦ προβλήματος. Διαπιστώνει χαρακτηριστικά ὁ π. Αντώνιος: «Υπάρχουν περιπτώσεις γονέων πού δέν ἀντελήφθησαν ἐγκαιρὰ τόν κίνδυνο. Ὅταν τά παιδιά τους πλησίασαν γιά πρώτη φορά μιά τέτοια κίνηση, ὄχι μόνον δέν ἀνησύχησαν, ἀλλά καί ἐξέφρασαν ἰκανοποίηση γιὰ τό παιδί τους ἐντάχθηκε σέ ὀμάδα πού ἀσχολεῖται, ὅπως νόμισαν, μέ "φιλοσοφικά ζητήματα", μέ τήν "ψυχολογία" καί "ἐγκυκλοπαιδικά – μορφωτικά θέματα". Ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν ὅταν ἦταν ἀργά· μόλις διαπίστωσαν βασικές ἀλλοιώσεις στήν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ τους ἢ ὅταν ἡ θυγατέρα τους σταμάτησε τίς σπουδές κι ἔφυγε ἀπό τό σπίτι. Ἐγιναν ἐξαλλοί ὅταν τό παιδί τους ἐξαφανίστηκε!»⁵.

Πολλές φορές ἡ ἀντιπαράθεση τῶν θυμάτων μέ τίς οικογένειές τους, μεθοδευμένη ἀπό τίς ἴδιες τίς ὀλοκληρωτικές αὐτές ὀμάδες, ἔχει ἰδιαίτερα σκληρό χαρακτήρα καί φθάνει σέ ἀκραίες καταστάσεις. Παιδιά ἀπειλοῦν τούς γονεῖς τους καί τούς σύρουν στά δικαστήρια ἢ σύζυγοι ὀδηγοῦνται ἀναπόφευκτα στό διαζύγιο διαλύοντας μιά εὐτυχισμένη μέχρι πρότινος οικογένεια.

9. Μερικά περιστατικά

Κατά καιρούς ἔχουν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας περιπτώσεις πού παρουσιάζουν ζωντανά τίς καταστροφικές συνέπειες σέ ἄτομα καί οικογένειες ἀπό τή δραστηριότητα τῶν «νεοφανῶν αἱρέσεων». Ἀρκετές φορές ἔχομε γίνει μάρτυρες οικογενειακῶν δραμάτων, ὅταν οἱ περιπτώσεις αὐτές φθάνουν στίς αἴθουσες τῶν δικαστηρίων. Ὅχι ἄδικα, τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο διαπιστώνει στό Ψήφισμά του τοῦ 1996 ὅτι «ὀρισμένες σέκτες ἐπιδίδονται σέ παράνομες ἢ ἐγκληματικές δραστηριότητες καί σέ παραβιάσεις

⁴ π. Ἄντ. Αλεβιζοπούλου, Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὀδηγός γιά τήν Οἰκογένεια, Ἀθήνα 1996, σελ. 48.

⁵ Ἐνθ.ἀ. σ. 44.

τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου». Ἄλλωστε, πολλές ἀπό τίς «σέκτες», δηλαδή τίς ὀλοκληρωτικές παραθρησκευτικές ομάδες, χαρακτηρίζονται ὡς «καταστροφικές λατρεῖες» ἢ «ομάδες χειρισμοῦ τοῦ νοῦ», γιατί ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι ἀλλοιώνουν καί καταστρέφουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Στή συνέχεια θά παραθέσουμε ἐλάχιστα δείγματα τέτοιων «περιστατικῶν», πού ἔχουν δημοσιευθεῖ κατά καιρούς στόν Τύπο. Σ' αὐτά, βεβαίως, πρέπει νά προσθέσει κανεῖς καί πληθώρα ἄλλων παρόμοιων «περιστατικῶν» πού καθημερινά γίνονται γνωστά ἀπό τά ἴδια τά θύματα τῶν αἰρέσεων ἢ τίς οἰκογένειές τους στό Γραφεῖο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων ἢ στήν «Πανελλήνια Ἑνωση Γονέων» (ΠΕΓ). Ἀπό τά «περιστατικά» αὐτά γίνεται φανερό μέχρι ποίου σημείου ἐλέγχονται ἡ ζωή καί οἱ πράξεις τῶν θυμάτων τῶν διαφόρων σεκτῶν, ὅτι καταργεῖται ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου καί καταστρατηγοῦνται βάνανυσα τά ἀνθρώπινα δικαιώματα.

α) Τό πρῶην **Κ.Ε.Φ.Ε.** (σήμερα «Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας») δίνει τήν ἐξῆς γραπτή ἐντολή: «Ἄν οἱ γονεῖς σου ζητήσουν νά τοὺς ἐπισκεφθεῖς, πές τους ὅτι θά κάνεις αὐτό μόνο ἂν διαβεβαιώσουν ὅτι ὁ Ἀλεβιζόπουλος δέν εἶναι ἐκεῖ. Μήν τοὺς δίνεις ἀκριβῆ χρόνο, ἀλλά κάν' τους γνωστό ὅτι θά περάσεις γιά δεῖπνο μόλις βρεῖς τό χρόνο. Ἡ ἐπίσκεψή σου θά πρέπει νά γίνει μαζί μέ ἕνα φίλο (ἄχι μέλος τῆς ἀποστολῆς ἢ ἕνα μὴ γνωστό Σαηεντολόγο). Δέν πρέπει νά γνωστοποιήσεις τήν ἐπίσκεψη ἐκ τῶν προτέρων, καθὼς αὐτό τοὺς δίνει χρόνο νά αὐτοσχεδιάσουν. Ἀπλῶς ἐμφανίσου καί πήγαινέ τους φρουτά ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο ἀνάλογα μέ τά ἔθιμα καί πές τους ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένη πού τοὺς βλέπεις κ.λπ.»⁶. Ὁ ὁπαδός καταλήγει μάρτυρας κατηγορίας κατά τῶν γονέων του, ὅταν τό ΚΕΦΕ τοὺς σύρει στά δικαστήρια (13.5.97).

Οἱ γονεῖς, καταθέτουν στό δικαστήριο ὅτι: «ἐγκατέλειψε τήν ἐργασία της καί τό σπίτι της ἀπό τή στιγμή πού ἐνεπλάκη μέ τό σωματεῖο καί ἀφοῦ τελείωσε τά δικά της χρήματα ζητοῦσε διαρκῶς οἰκονομική ἐνίσχυση ἀπό τοὺς γονεῖς της. Ἀκολουθῶς διαπιστώθηκε σημαντική ἀλλαγὴ στήν προσωπικότητά της καί τή συμπεριφορά της, μέ ἔντονη ἐπιθετικότητα ἀπέναντι στοὺς γονεῖς της, ἐνῶ ἀπό τήν πλευρά του τό σωματεῖο τήν κατεύθυνε γιά “χειρισμό” (τρόπο ἀντιμετώπισης) τῶν γονέων της καί μέσω τοῦ “Γραφείου Εἰδικῶν Ὑποθέσεων”»⁷.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν γιά τή διάλυση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (10.493/1997) γράφει: «Ἀπεδείχθη πλήρως ὅτι ἡ συμμετοχὴ στό σωματεῖο συνεπάγεται γιά τό μέλος ἀλλαγὴ στήν προσωπικότητά του, στή συμπεριφορά του ἐναντι τῶν τρίτων καί κυρίως στίς σχέσεις του μέ τήν οἰκογένειά του, οἱ ὁποῖες μερικές φορές ἀποκόπτονται τελείως, λόγω ἀντιθέσεως τῶν

⁶ Ἀπογευματινὴ τῆς Κυριακῆς 13.9.97.

⁷ Ἐνθ. ἀν. 4.1.98

τελευταίων μέ την Σαηεντολογία, ἐγκατάλειψη τῶν σπουδῶν τους καί πλήρη ἀφοσίωση στό σωματεῖο»⁸. Διαπίστωση: ἡ ὀργάνωση διέλυσε μιὰ οἰκογένεια.

β) Μέ αὐτεπάγγελτη δίωξη τοῦ Εἰσαγγελέα δικάζεται γιά ἄσκηση προσηλυτισμοῦ ὁ ἀρχηγός τῆς ὀργάνωσης «Χάρε Κρίσνα» (6.11.97). Ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἀπών. Παρόντες μόνο οἱ δικαστές καί οἱ γονεῖς ἑνός ἄτυχου παληκαριοῦ, πού παγιδεύτηκε ἀπό τίς δοξασίες τῆς ὀμάδας καί βρίσκεται ἀπό χρόνια σέ κοινόβιο τους στό ἐξωτερικό. «Οἱ γονεῖς κάθονταν δίπλα δίπλα, κρατοῦσαν ὁ ἕνας τό χέρι τοῦ ἄλλου καί κοίταζαν μέ ἀγωνία τά πρόσωπα τῶν δικαστῶν, σάν νά περίμεναν ἀπό τήν ἀπόφασή τους νά γυρίσει πίσω στί σπίτι τό παιδί τους...Σέ κάποια στιγμή τῆς δίκης, ὅταν κατέθετε ἡ μητέρα τοῦ θύματος τῆς παραθρησκευτικῆς ὀμάδας, ἡ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου εἶπε: “Μά ἐδῶ ὁ γιός σας λέγει, ὅτι εἶναι εὐχαριστημένος ἀπό τή ζωή του στό κοινόβιο”.

Ἡ ὀλιγογράμματη μητέρα κοίταξε τήν Πρόεδρο σιωπηλή γιά λίγο κι ὕστερα εἶπε: “Μά πῶς μπορεῖ νά εἶναι εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχει χρόνια νά δεῖ τούς γονεῖς του, νά στείλει ἕνα γράμμα ἢ νά κάνει κάποιο τηλεφώνημα; Ὁ γιός μας ἀπό τότε πού ἐμπλεξε μ’ αὐτούς, οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε ἀποφασίζει μόνος του. Ὅ,τι τοῦ εἶπαν αὐτό λέει...Πῶς μπορεῖ νά εἶναι εὐχαριστημένος, ὅταν μᾶς εἶπε μιὰ φορά ἀπό τίς λίγες πού ἐπικοινωνήσε μαζί μας, ὅτι ἐμεῖς δέν εἴμαστε γονεῖς του, ἀλλά τό μέσο πού χρειάστηκε γιά τή μετενσάρκωσή του στή Γῆ;”⁹.

γ) Ἡ Γαλλίδα καθηγήτρια πανεπιστημίου Claire Champollion, πού εἶχε τήν ἀτυχία νά μπλέξει ὁ γιός της μέ τήν «Ἐνωτική Ἐκκλησία» τοῦ νοτιοκορεάτη ψευδομεσσία Σάν Μιούγκ Μούν, γράφει γιά τήν ἐμπειρία της: «Τό καλοκαῖρι τοῦ 1975 πέθανε ὁ ἄνδρας μου...Ἡ εἶδηση γιά τόν θάνατο τοῦ ἄνδρα μου ἐστάλη στά μέλη τῆς αἰρέσεως τοῦ Μούν στήν Ἰαπωνία καί στήν ορέα. Ἡ ἀπάντηση ἦταν: “βλέπετε, πέθανε ἐπειδή μᾶς πολέμησε ἔβρισκόταν σέ συμμαχία μέ τόν Σατανᾶ”. εβαίως ὁ γιός μου δέν ἦλθε στήν κηδεῖα τοῦ πατέρα του»¹⁰. Ἡ αἴρεση δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά ἐπιτελέσει ἕνα ὑψιστο ἀνθρώπινο καθῆκον.

δ) «Εἶχαν γνωριστεῖ ὅταν ἀκόμα πήγαιναν σχολεῖο. Ἐκαναν παρέα καί ἐρωτεύτηκαν παράφορα. Φυσικό ἐπακόλουθο, ὁ γάμος. Γρήγορα ἀπέκτησαν δύο παιδιά καί ἡ οἰκογενειακή τους ζωή κυλοῦσε χωρίς προβλήματα. Τά χρόνια περνοῦσαν κι ἐκεῖνοι πάντα ἀγαπημένοι. ἀποια στιγμή ὅμως τά πράγματα ἄλλαξαν...Ἡ σύζυγος, λέει ὁ ἄνδρας της, ἐμφάνισε μιὰ τάση γιά ἀνεύρεση πιθανῶν παιδικῶν λαθῶν τά ὅποια, κατά τήν ἀντίληψή της, μπορεῖ νά εἶχαν ἀσκήσει σημαντική ἐπιρροή στίς σχέσεις τους.

⁸ Ἐνθ. ἀν., 4.11.98

⁹ Διάλογος τ. 13, σ. 15

¹⁰ π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν Οἰκογένεια, Ἀθήνα 1996, σ. 52.

Ο άνθρωπος κόντεψε νά τρελλαθεί, ἀφοῦ ἡ κατάσταση στό σπίτι του συνεχῶς χειροτέρευε... Ἄρχισε νά πηγαίνει σέ ψυχολόγους καί σέ κάποια ὀργάνωση, σέ κάποιο σύλλογο μέ τόν τίτλο “Ἀρμονική Ζωή”. Ἐκεῖ γινόταν ἀνάλυση διαφόρων θεμάτων μεταφυσικῆς καί παραψυχολογίας. Παραμελοῦσε ἐντελῶς τά οἰκογενειακά της καθήκοντα ἀπό κάθε ἄποψη. Διέθετε ἀτελείωτες ὥρες στήν παρακαλούθηση σεμιναρίων, ὅπως τά ἔλεγε, στό ἄκουσμα κασετῶν καί στήν ἀνάγνωση βιβλίων πού τῆς εἶχαν χορηγήσει.

Ο σύζυγος προσπαθοῦσε μέ ὑπομονή στήν ἀρχή νά ἀντιληφθεῖ πῶς καί γιατί ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν του εἶχε οὐσιαστικά χάσει τό ἐνδιαφέρον της γιά τήν οἰκογενειακή ζωή καί τήν εὐτυχία τους.

ἀποια μέρα ἡ γυναίκα του τοῦ εἶπε ὅτι ὁ σύλλογος αὐτός τήν ἔστειλε σέ κάποιο κέντρο μασάζ, διότι εἶχαν διαπιστώσει πῶς διέθετε βιοενέργεια τήν ὁποία ἔπρεπε νά μεταδίδει καί σέ ἄλλους.

Τότε μή ἀντέχοντας ἄλλο τά πρωτόγνωρα καμώματα τῆς γυναίκας του τῆς ἔθεσε τό δίλημμα: “Λοιπόν, τί θέλεις; “Ἀρμονική Ζωή” – βιοενέργεια καί μασάζ ἢ... τήν οἰκογένειά μας;” Ἡ ἀπάντηση φαίνεται πῶς δόθηκε ἀμέσως: “Ἀρμονική Ζωή”.

Ἐπακολούθησαν μεγάλοι καυγάδες, πού ὀλοένα φούντωναν... Ἡ συμβίωση συνεχιζόταν, ἀλλά φυσικά ὑπό ἀντίξοες συνθῆκες, ὅταν κάποιο βράδυ σέ περίοδο διαγωνισμῶν τῶν παιδιῶν τους ὀρθά-κοφτά τοῦ εἶπε: “Νά φύγεις γιά πάντα”... Ὁ σύζυγος ἔχασε κάθε ἐλπίδα πλέον μετά τό νέο “χαστοῦκι”. Χάθηκαν τά πάντα γιά πάντα. Ἡ οἰκογένεια διαλύθηκε ὀριστικά»¹¹.

Οἱ γκουρού ἔχουν τόν «πρώτιστο λόγο» ἀκόμη καί μέσα στήν οἰκογένεια καί δέν διστάζουν νά «καθοδηγήσουν» τό θῦμα στή διάλυσή της.

ε) Μιά δεκαπεντάχρονη μέ τήν ἑξαδέλφη της ἄρχισαν φροντιστήρια καί μαθήματα ἀρχαίων ἐλληνικῶν σέ μιά καθηγήτρια. Ὅμως ἡ καθηγήτρια ἦταν «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» καί παράλληλα μέ τό μάθημα ἀρχαίων ἔκανε στά δύο κορίτσια καί «Γραφική μελέτη». Τά παιδιά δέν ἀνέφεραν τίποτε στούς γονεῖς τους. Κάποτε ἡ συμπεριφορά τους ἄρχισε νά εἶναι διαφορετική καί προκλητική συγχρόνως, ὅσον ἀφορᾷ στά θρησκευτικά θέματα. Ἄρχισαν οἱ καυγάδες καί στά δύο σπίτια. Ὅταν ἀνακάλυψαν τήν ἀλήθεια ἄρχισε καί τό δράμα τῶν δύο οἰκογενειῶν. Κανένας σεβασμός στούς γονεῖς. «Πατέρας μου εἶναι ὁ Ἰεχωβά καί ἀδέλφια μου οἱ μάρτυρες καί σπίτι μου ἡ ὀργάνωση», ἦταν ἡ ἀπάντηση. Ἡ οἰκογένεια διαλύθηκε τελείως. Ὁ πατέρας ἀρρώστησε, ἡ μητέρα κλωνίστηκε ψυχικά, ὁ ἀδελφός ἔφυγε ἀπό τό σπίτι γιατί δέν ἄντεχε τήν ὄλη κατάσταση. Ἡ ἑξαδέλφη, μόλις ἔγινε 18 ἐτῶν, ἔφυγε κι αὐτή ἀπό τό σπίτι καί ἀφοσιώθηκε στό «ἔργο» τῆς ἐταιρείας «Σκοπιά», ἀδιαφορῶντας γιά τήν οἰκογένειά της. Οἱ γονεῖς της ἀρρώστησαν βλέποντας τό παιδί τους ἀγνώριστο, ἐχθρικό, ἀδιάφορο καί συγχρόνως μέ ἀπαιτήσεις γιά περικοπιά καί χρήματα.

¹¹Λοιπόν, 2811.96.

Ἡ ἄγνοια, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, ἔφερε τό κακό.

στ) Ανύποπτη κοπέλα προσηλυτίστηκε στήν ὀργάνωση τοῦ «Μώ» ἢ «Τά παιδιά τοῦ Θεοῦ» ἢ «Ἡ οἰκογένεια». Στήν παραθρησκευτική αὐτή ὀργάνωση ἡ πορνεία εἶναι «λατρεία τοῦ Θεοῦ». Ἐπρεπε νά «ψαρεύει» στόν Χριστό ψυχές προσφέροντας τό σῶμα της. Ἀποτέλεσμα: δέκα παιδιά μέ διαφόρους περιστασιακοὺς συντρόφους. Στό τέλος, ψυχοσωματικό ράκος γύρισε στή μητέρα της ζητώντας τήν ἀνασυγκρότησή της καί τή σωτηρία της.

ζ) «Τόν πατέρα μου, ναί τόν σκότωσα. Ἀλλά θά ξαναγυρίσει. Μοῦ τό ὑποσχέθηκε. Ὅλοι θά ξαναγυρίσουμε στή γῆ. Μέ τόν ἕνα ἢ μέ τόν ἄλλο τρόπο. Μέ μιὰ ἢ ἄλλη μορφή».

Αὐτά εἶναι τά λόγια τοῦ 18χρονου πρωταγωνιστῆ ἑνός δράματος πού κυριολεκτικά συνεκλόνησε τή Γαλλία πρὶν λίγα χρόνια. Ἐνός ἀπίστευτου δράματος, ὅπου ὁ ὀπαδός τῆς ἰνδουϊστικῆς ομάδος «Τά παιδιά τοῦ Κρίσνα», ὁ 45χρονος Φελισιέν Μπικάο, ἔβαλε τό γιό του Κλεμάν, 18 χρονῶν, νά τόν σκοτώσει, μπροστά στά μάτια τῆς κόρης του Φλοριάν, 20 χρονῶν, γιὰ νά ἀποδείξει καί στούς δυό, ὅτι μποροῦσε νά μετενσαρκωθεῖ.

Ὁ νεαρός εἶπε στούς ἀστυνομικούς – καί ἡ ἀδελφή του ἐπιβεβαίωσε τά λόγια του - ὅτι ὁ πατέρας του τόν βοήθησε τοποθετώντας ὁ ἴδιος τό ὄπλο στόν κρόταφό του: «Τώρα τράβηξε, τοῦ εἶπε, δέν φοβᾶμαι ἀφοῦ θά ἐπιστρέψω στή γῆ». « αταλαβαίνετε, μᾶς εἶπε, ἂν δέν πεθάνω δέν θά μπορέσω νά μετενσαρκωθῶ. Πᾶμε στό δωμάτιο τοῦ λεμάν. Ὅταν μετενσαρκωθῶ, θά καθάρισω ἐγώ τά αἵματα». «Ἡμασταν ὑπνωτισμένοι, λέει ἡ Φλοριάν. Τό ὄπλο ἐκπυσοκρότησε... Ὁ πατέρας μου ἦταν νεκρός. Δίπλα ὁ ἀδελφός μου φώναζε: "Ράμκι – χαράμα, σήκω πάνω, σήκω πάνω!". Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νά κλάψω...»¹².

Ἡ ἀλλοίωση καί ἀχρήστευση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας μέσα στίς ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἐμφανής.

η) Καί μιὰ τελευταία περίπτωση, πάλι ἀπό τόν χῶρο τῶν «χιλιαστῶν»:

«Παντρεύτηκαν ἀπό ἔρωτα τό 1986. Δυό χρόνια μετά ἀπέκτησαν ἕνα γιό, τόν Γιώργο. Ἡ ἔγγαμη συμβίωση ἦταν ἀρχικά ἀρμονική. Τά πρῶτα σύννεφα στή σχέση τους ἐμφανίστηκαν τό 1990, ὅταν ἐκεῖνη ἀποφάσισε νά ἀλλάξει θρησκεία καί ἀπό Χριστιανή Ὀρθόδοξη νά ἀσπαστεῖ τό δόγμα τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά".

Τελικά, οἱ διαφορές στά θρησκευτικά τους "πιστεύω" ἀποδείχθηκαν ἀγεφύρωτες, μέ ἀποτέλεσμα νά λυθεῖ ὁ γάμος καί ἕνα χρόνο ἀργότερα νά πάρουν διαζύγιο. Κύρια αἰτία ἦταν ἡ μεταστροφή τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῆς συζύγου.

Από ἐκεῖ καί μετά ἀρχίζει ἕνας δικαστικός μαραθῶνιος γιὰ τό ποιός θά ἀναλάβει, μέ ἀπόφαση δικαστηρίου, τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἀνήλικου Γιώργου. Οἱ δικαστές πού ἀσχολήθηκαν μέ τήν ὑπόθεση, τόσο στό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν ὅσο

¹²Περ. Διάλογος, τ. 10, σ. 13.

καί στόν Άρειο Πάγο, εἶχαν νά ἀντιμετωπίσουν ἕνα σοβαρό νομικό δίλημμα: Παραβιάζεται ἢ ὄχι ἡ θρησκευτική ἐλευθερία, ἐάν ἡ ἐπιμέλεια τοῦ παιδιοῦ ἀνατεθεῖ στόν χριστιανό πατέρα καί ὄχι στή μητέρα, ἐξαιτίας τῆς ἐπιλογῆς τῆς νά ἀλλάξει θρησκεια;

Ἡ βασική δοξασία τῶν “μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά”, πού ἀπαγορεύει στούς ὀπαδούς τοῦ δόγματος τή μεταγγιση αἵματος, ἐνέχει κινδύνους γιά τή σωματική υγεία τοῦ παιδιοῦ. Ἔτσι τά δύο δικαστήρια κατέληξαν στήν ἴδια ἀπόφαση: Τό παιδί πρέπει νά μεγαλώσει μέ τόν πατέρα του»¹³.

Μιά ἀκόμη οἰκογένεια διαλύθηκε ἐξαιτίας τῆς ἐμπλοκῆς ἐνός ἐκ τῶν μελῶν τῆς στά πλοκάμια μιᾶς ἐταιρείας, πού κατασκευάζει «δόγματα» γιά νά ἐκμηδενίσει τίς πνευματικές ἀντιστάσεις τῶν ὀπαδῶν τῆς.

Ποίος, τελικά, εἶναι τό θῦμα σ' ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις; Ὁ Γιώργος; Τά δέκα παιδιά τῆς ἀνύπαντρης μητέρας; Οἱ δύο μοναχικοί γονεῖς στό ἐδώλιο γιά τούς Κρίσνα; Οἱ γονεῖς πού ἔμπλεξαν μέ τή Σαηεντολογία ἢ οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν στό φροντιστήριο τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν; Βεβαίως, θύματα εἶναι ὅλοι αὐτοί, ἀλλά ὄχι μόνο. Πρωτίστως θύματα εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού παγιδεύτηκαν στά καλοστημένα δίκτυα τῶν αἰρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὀλοκληρωτικῶν καί «καταστροφικῶν» ὁμάδων. Καί μαζί τους θύματα εἶναι οἱ γονεῖς τους, οἱ σύζυγοί τους, τά παιδιά τους, τά ἀδέλφια τους, οἱ οἰκογένειές τους καί γενικά ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία δέχεται ὅλες αὐτές τίς ἐγκληματικές ἐπιθέσεις καί προσβολές. Ἀπό τίς λίγες περιπτώσεις στίς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε νομίζουμε ὅτι γίνεται ὀλοφάνερο τό πόσο καταστροφική γιά τό ἄτομο, τήν οἰκογένεια καί τό κοινωνικό σύνολο μπορεῖ νά ἀποβεῖ ἡ δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων.

Ἀσφαλῶς, ὑπάρχουν βαθεῖα καί ποικίλα αἷτια πού ὀδηγοῦν τό σύγχρονο ἄνθρωπο καί μάλιστα τόν νέο, στίς ἀτραπούς τῆς ἀπωλείας. Εἶναι ἡ αὐτονόμησή του ἀπό τόν Θεό, ἀποτέλεσμα τῆς ὑπεροψίας του γιά τίς τεχνολογικές κατακτήσεις του, ἡ ἀναζήτηση νοήματος ζωῆς, ὁ ὑπαρξιακός φόβος, ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ ἀβεβαιότητα στήν ὁποία ζεῖ, ἡ περιέργεια, ἡ ἄγνοια κ.ἄ.π.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὑπάρχουν καί οἱ δικές μας εὐθῦνες. Ἡ χαλαρωμένη ἢ διαλυμένη οἰκογένεια, πού ὀδηγεῖ τούς νέους στήν ἀναζήτηση ὑποκατάστατου, ἡ ἔλλειψη γνώσης τῆς πίστεως μας καί ἄρα οὐσιαστικῆς ἔνταξῆς μας στήν Ἐκκλησία, ἡ ἀρνητική εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού μερικές φορές προβάλλουμε, ἡ πτωχεία μας σέ ζωντανά πνευματικά πρότυπα ζωῆς κ.ἄ. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀσπόνδυλη παιδεία τῶν παιδιῶν μας καί ἡ ἐλλειμματική ἐνασχόλησή μας μέ τήν ὀρθή διαπαιδαγώγησή τους, δημιουργοῦν συνθήκες «ὑψηλοῦ κινδύνου» γι' αὐτά. Εἶναι λάθος νά νομίζουμε ὅτι τά καθήκοντά μας ὡς γονέων ἐξαντλοῦνται στό νά προσφέρουμε στά παιδιά μας μόνο ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τή μόρφωσή τους, τή σωματική καί ἐπαγγελματική τους ἐξασφάλιση καί τήν ἀνετη διαβίωση. Καί

¹³ Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία, 13.9.1998.

έρχεται μερικές φορές τό ανεπιθύμητο: «κεραυνός εν αιθρία»! Είναι ανάγκη, λοιπόν, νά ασχοληθοῦμε σοβαρά μέ ένα ὑπαρκτό πρόβλημα. Ὁ τρόπος ἀντιμετώπισής του, εἴτε προληπτικά εἴτε θεραπευτικά, πρέπει νά εἶναι ἀνάλογος μέ τό χαρακτήρα του καί ἀφοῦ ἐκτιμηθεῖ ἡ σοβαρότητά του καί τό ἐπεῖγον τοῦ πράγματος. Οἱ σύγχρονες αἰρέσεις ἔχουν χαρακτηριστεῖ καί ὡς «ψυχοαρκωτικά». Ἡ ἀντιμετώπισή τους λοιπόν, εἶναι ἀνάλογη μέ ἐκείνη τῶν ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ στή δική μας εὐθύνη, ἡ ἄτυφη αὐτοσυνειδησία μας ὡς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, δηλαδή ὡς μελῶν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ἡ συνειδητή ἔνταξή μας στήν Ἐκκλησία καί συνάμα ἡ ὀρθή καί ἐπαρκῆς κατήχησή μας στά θέματα τῆς Πίστεως, ἔχουν ἐν πολλοῖς τή δύναμη νά προφυλάξουν ἐμᾶς, τά παιδιά μας καί τή σύγχρονη οἰκογένεια ἀπό τήν ἀπειλητική δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς».